

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XIII. Pro omnibus viatoribus orandum, necnon pro animabus
Purgatorii; sed nullo modo pro damnatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

nus) sed, ut congruo dentur tempore, differuntur. Enimvero quia valde magna sunt, quae orantes petimus in ordine ad salutem, desiderium impetrandi esse debet proportionatum, seu valde magnum. Igitur ut ea magis & magis desideremus, & obtenta magis sollicitè custodiamus, Deus saepe vult diu multumque rogari. Quia desideria dilata crescunt, & citò exaudita faciliè languescunt.

59 Articulo sequenti quaerit S. Thomas, an non soli iusti, sed etiam peccatores, servatis conditionibus illis, orando impetrent quod à Deo postulant? & respondet, quòd in peccatore duo sunt consideranda, scilicet natura, quam diligit Deus, & culpa, quam odit. Si ergo peccator, orando, aliquid petit in quantum peccator, id est secundum desiderium peccati, in hoc à Deo non auditur ex misericordia; sed quandoque auditur ad vindictam, dum Deus permittit peccatorem adhuc amplius ruere in peccata: Deus enim quaedam negat propitius, quae concedit iratus, ut Augustinus dicit.

60 Orationem verò peccatoris, ex bono natura desiderio procedentem, Deus audit, non quasi ex iustitia (quia peccator audiri non meretur) sed ex pura misericordia. Observavit tamen quatuor conditionibus, ut scilicet pro se petat, necessaria ad salutem, pie & perseveranter. Hactenus S. Thomas, cui consonant Augustinus tr. 44. in Joan. & Chrysostomus, seu potius Joannes Hierosolymitanus Patriarcha 44. oper. imperf. in Matth. homil. 18. dicens: Omnis qui petit, accipit, sive sit iustus, sive peccator.

CAPUT XIII.

Pro omnibus viatoribus orandum, necnon pro animabus Purgatorii; sed nullo modo pro damnatis.

61 **Q**uia Jacobi 5. generaliter dicitur, *Orate pro invicem, ut salvemini*, & ut S. Thomas loco citato a. 7. ad 3. ait, sicut nulli, quamdiu vivit, hic subtrahendum est correctionis beneficium (quia non possumus praedestinos distinguere à reprobatis) ut Augustinus dicit in l. de corrupt. & grat. ita etiam nulli denegandum est orationis suffragium. Orandum ergo pro viatoribus omnibus, iustis & peccatoribus; pro istis, ut convertantur; pro illis, ut perseverent & proficiant. Et triplici adhuc ratione pro iustis est orandum, prosequitur S. Doctor. Primo quidem, quia multorum preces facilius exaudiuntur. Unde super illud Rom. 15. „adjuvetis me in orationibus vestris,“ dicit Glossa: „Benè rogat Apostolus minores pro se orare; multi enim minimi, dum congregantur unanimes, fiunt magni, & multorum preces impossibile est quòd non impetrent, illud scilicet quod est impetrabile. Secundo, ut ex multis gratia agatur Deo de beneficiis, quae conferuntur iustis, quae etiam in utilitatem multorum vergunt, ut patet per Apostolum 2. Cor. 1. Tertiò, ut majores non superbiant, dum con-

siderant se suffragiis minorum indigere.

Nec solum pro fidelibus, sed & pro infidelibus orandum; sed ipsi (ait S. Thomas in 4. dist. 18. q. 2. a. 1. ad 1.) fructum orationis non percipiunt, nisi convertantur. Similiter & pro excommunicatis orari potest, quamvis non inter orationes, quae pro membris Ecclesiae fiunt, nec nominari possint in orationibus publicis, si sint nominatim denunciati, vel publici Clerici percussores. Et tamen fructum non participant, quamdiu in excommunicatione manent; sed oratur ut ab excommunicatione solvantur.

Etiam pro inimicis orare nos oportet: quia eodem modo quo tenemur diligere inimicos, tenemur pro inimicis orare. S. Thomas a. 8. in corp. Et debemus orando petere, quod debemus desiderare. Desiderare autem bona debemus, non solum nobis, sed etiam aliis: hoc enim pertinet ad rationem dilectionis, quam proximis debemus impendere, etiam inimicis. Propter quod Matth. 5. dicitur: *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos.*

Addit S. Doctor ibidem, quòd sicut diligere inimicos in generali, est in precepto; in speciali autem non est in precepto, nisi secundum praeparationem animi, ut scilicet homo se paratus etiam specialiter inimicos diligere, & eum juvare in necessitatibus orationis, vel si veniam peteret, sed in speciali à salute inimicos diligere, & eos juvare, perfectionis est: ita similiter necessarius est, ut in communibus nostris orationibus, quas pro aliis facimus, inimicos non excludamus. Quòd autem pro eis specialiter oramus, perfectionis est, non necessarius, nisi in aliquo casu speciali.

Dixi etiam pro animabus Purgatorii orandum: quia etiam ad eas se extendere debet charitas nostra, tantò majori miserationis affectu, quòd jam seipsas juvare non possunt, gravissimis illis in poenis, quae incomparabiliter graviores sunt gravissimis quibuscumque hujus vitae cruciatibus & tormentis. Unde scriptum est: *Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.*

Pro damnatis autem orandum non est: quia status ipsorum absolute est immutabilis. Unde historia de Trajano, precibus S. Gregorii ex inferis erepto, fabulis accentenda videtur: cum scriptum sit, *in inferno nulla est redemptio*; quamvis aliqui Patres apud Petavium to. 3. Theolog. Dogm. l. 3. c. ult. censuerint licitum orare pro damnatis, saltem baptizatis, non ut liberentur, sed ut poenae ipsorum mitigentur; quam opinionem non continere aliquid absurdum, fideivè repugnans, Petavius existimat ibidem. Sed antiquata videtur opinio ista, nec fundata.

Sed quid de beatis? licitum esse pro ipsis in caelo jam regnantibus orare, non ad impetrandam ipsis gloriam essentialem (quo sensu Augustinus dicit, *injuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre*) sed aliquid gloriae vel gaudii accidentaliter, opinio est nonnullorum, quam Sinnichius in Saule Extrege l. 1. §. 287. in Ec-

clesia primitiva fuisse practicatam, ex antiquis probat Liturgiis, Jacobi, Marci, Basilii, Cyrilli, &c. necnon ex cap. cum Marthe de celebr. Miss. ubi Innocentius III. hanc Ecclesie collectam: *Annue nobis Domine, ut anime famuli tui Leonis hac pro sit oblatio, explicans, quod (inquit) plerisque orationibus continetur, proficiat huic Sancto talis oblatio ad gloriam & honorem, ita debet intelligi, ut ad hoc pro sit, quod magis ac magis à fidelibus glorificetur: licet plerique non reputent indignum, & Sanctorum gloriam usque ad iudicium augmentari; & ideo Ecclesiam in eorum sanè posse augmentum glorificationis ipsorum optare.*

CAPUT XIV.

Tametsi solus Deus orandus sit, tamquam primum principium & fons bonorum omnium, & Christus tamquam primarius & principalis Mediator noster apud Deum; orandi sunt tamen etiam alii Sancti, homines & Angeli, tamquam Mediatores secundarii, qui nomine Christi, & virtute meritorum ipsius, etiam valent aliqua bona nobis impetrare.

68 **P**robatur 1°. exemplo Jacob Patriarchæ, invocantis Angelum. Genes. 32. & 48. Item Joannis Evangelistæ invocantis septem spiritus, qui in conspectu Dei sunt. Apoc. 1. 2°. Sancti hujus vitæ piè & fructuose invocantur. 1. Reg. 7. Job. ult. Rom. 15. 1. Thess. 5. & 2. Thessal. 3. Igitur etiam Sancti cum Christo in celo regnantes.

3°. Sancti alterius vitæ orant pro nobis. Hierem. 15. 2. Machab. 15. Apocal. 3. Multaque nobis bona, nobis (ob preces ipsorum) largitur Deus. Genes. 26. Exodi 32. 3. Reg. 11. & 15. 4. Reg. 19. & 20. Isa. 37. Eccli. 44. Igitur à nobis invocari possunt, ut pro nobis orent.

69 **O**bjiciunt Lutherani & Calvinistæ: 1°. cum Vigilantio; dum vivimus, mutuo pro invicem orare possumus; postquam autem mortui fuerimus, nullius pro alio est exaudienda oratio.

Respondeo id profus alienum esse à veritate: quia, ut S. Thomas ait art. 11. *cum oratio pro aliis facta ex charitate proveniat, quando Sancti, qui sunt in patria, sunt perfectioris charitatis, tanto magis orant pro viatoribus. . . Et quando sunt Deo conjunctiores, tanto eorum orationes sunt magis efficaces. Habet etiam hoc divinus ordo, ut ex superiorum excellentia in inferiora refundatur, sicut ex claritate solis in aërem. . . Et propter hoc Hieronymus contra Vigilantium dicit: „ Si Apostoli & Martyres, adhuc in corpore constituti, quando pro se adhuc debent esse solliciti, pro aliis orant; quanto magis post coronas, victorias & triumphos?*

70 **O**bjiciunt 2°. Oratio ad Sanctos directa injuriosa est Christo: quia arguit insufficientiam mediationis ipsius: injuriosa etiam mise-

ricordie Dei, quæ cum sit infinita, & infinite excedens benignitatem Sanctorum, opus non est ad Sanctos recurrere. Sed profus errant: quia sicut ab hominibus adhuc in hac vita degentibus, absque injuria Mediatoris Christi & misericordie Dei, petimus ut orent pro nobis, ut hæretici fatentur, & Paulus fecit Rom. 15. Coloss. 4. Ephes. 6. Ita similiter, &c. Non solum ergo injuriam Christo & misericordie Dei non facit, quin honorem potius utrique facit, qui ex voluntate Dei & Christi Sanctos orat, velut Dei & Christi Ministros & amicos, quorum totam virtutem agnoscit esse ex gratia & misericordia Dei & meritis Christi, cujus licet mediatio & oratio, sicut & Dei misericordia, sit nobis sufficientissima; subinde tamen ipse non vult desideratos effectus concedere, nisi alii accedant secundarii Mediatores, qui ipsum & Patrem orent in nomine ipsius, uti ex allatis constat exemplis, & ex eo quod Deus ex sua bonitatis abundantia per hoc velit Sanctos suos honorare; sicut servum suum Job honorare voluit, dum dixit ad Eliphaz Themanitem, &c. *Ita ad servum meum Job, qui orabit pro vobis: faciem ejus suscipiam.* Ex quo exemplo patet, quod Dei misericordia, licet se sola nobis sufficientissima, accedente patrocinio Sanctorum, sæpè largiri velit, quæ aliàs largitura non esset.

Objiciunt 3°. Sancti in celo non vident 71 orationes nostras, nec secreta cordis nostri. Imò, teste D. Gregorio 12. Moral. 13. *videns in Verbo, velut in speculo, ea quæ decet eos cognoscere de iis quæ circa nos aguntur*, etiam secreta cordis nostri: maxime verò excellentiam ipsorum decet cognoscere petitiones nostras, ad ipsos directas, vel voce, vel corde; & ideo petitiones, quas ad eos dirigimus, Deo manifestante, cognoscunt. Enimverò cordium cognitionem, Deo revelante, Scriptura sacra Sanctis tribuit 1. Reg. 9. 4. Reg. 5. & 6. Daniel. 2. & alibi. Eliam quoque post translationem suam scivisse quid ageretur in regno Juda, patet ex 2. Paralip. 21.

An autem purgantes animas orare & invocare liceat? in utramque partem Theologi disputant. Valentia putat id esse vanum & otiosum. 1°. quia nondum fruuntur visione Verbi, ut possint cognoscere ea quæ nos cogitamus, vel dicimus; ait S. Thomas a. 4. ad 3. 2°. non sunt in statu orandi pro nobis, sed magis ut oretur pro ipsis. S. Thomas a. 11. ad 3. eò quod utique sint quasi in carcere, & in manu divinæ justitiæ. Quemadmodum ergo ii qui ad exsolvenda delicta, jussu Principis in carcere detinentur, accessum non habent ad Principem, etsi gratiâ ipsius non penitus exciderint; ita de animabus Purgatorii cogitandum.

3° decet illas totaliter intentas esse debito suo quam perfectè possunt persolvendo.

4°. in Missa defunctorum nulla dici potest collecta pro vivis, ad notandum quod